

ze een annonce voor een der eerste dagbladen; en als de meisjes, hierop verschijnend, voldoen aan de eischen, er in gesteld, kunnen ze naar een tentoonstelling van belichaamde deugden worden opgezonden, als er ooit zoo een gehouden mocht worden

* * *

Een half uur later verschijnt het echtpaar bij een der eerste familiën der stad en converseert mevrouw Van Voorst allerliefst en halffluisterend in een hoekje der canapé met haar lieve gastvrouw, en deze beklagt het intéressante vrouw-tje héel, héel erg hartelijk, omdat ze alweer zoo'n perceeltje in huis moet nemen.

„Ja, 't wil wat zeggen, als de kinderen grooter worden en ze krijgen allemaal hun eischen en rechten; 't personeel *moet* wel worden vergroot. Houd u maar moed, me'n lieve mevrouwtje, en och, u hebt zoo'n besten, allerbesten man!

„Dat heeft ze, o ja, zeker, en toch!“ ze lacht wat droevig

„Hij is zoo innig goed — maar 't „„voelen““, zoo heelemaal begrijpen, wat vrouwen lijden in zooveel opzichten, niet waar?“

„O hemel!“ beaamt de gastvrouw met een blik naar de mooie gaskroon.

„En dat doet hij nu niet!“ zucht mevrouw Van Voorst!

Er is in 't menschelijk leven wel niets, dat zóó beslist zeker is, als 't eenmaal eindigen van den levensdraad, maar ook even beslist door allen, zelfs ouden van dagen in een nevelig einde wordt gedacht te bestaan.

We zien ze heengaan en roepen hen een „vaarwel“ toe of „tot wederziens“, al naar onze begrippen. Zóó gaan onze ouders, broeders en zusters, kind en vriend, kennis en buur, alleen *wij* gaan niet. Onze levensdraad loopt tot in een vèr en ondoordringbaar verschiet. 't Is zoo dood natuurlijk, dat ze sterven, een levenswet, die wij zien, dag en uur.

En een doodenakker betredend, vinden we 't alweer conform met alle wetten, dat ze daar liggen in hun wroetend werken tot ontbinding, maar *ons zelve* dáár te denken — — — neen, een gansch aantal jaren ligt in onze verbeelding tusschen die woning van arbeid en de onze, die thans ons eigendom is.

En wil soms één enkel oogeblik de gedachte aan sterven ons aanvatten, we huiv'ren tóch, niet zeker, ook wel eens geheel niet wetend, dat het slechts een nieuwe schakel is aan de eindelooze keten der Eeuwigheid.

Hoe zelden is het onzichtbaar bezoek van dien gedachtengang ons welkom en ruimen wij een plaats in, als deze aanklopt! — —

We hebben 't druk, véél te druk, om ons lang te onderhouden met een gast, die eerst over vele jaren zich behoort te melden. En als nu toch telkens en wéér, dat stil gefluister ons bereikt, dan moet er een storing, 'n abnormaliteit, hoe dan ook bestaan. — — — — —

't Zijn deze pijnigende indrukken, welke sinds eenige weken den man vervolgen, die van 't leven nog veel te wachten heeft.

Weer zit hij in den grooten stoel, gebogen over boeken en papieren. Maar telkens wordt het werk trager en ziet hij zonder doel of „weten“ vóór zich.